

Arrest

nr. 162 807 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 24 januari 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 september 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 21 oktober 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.2 Op 16 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 5 februari 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van #AVRDATA# bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

*J(...), A(...) D(...) (R.R.: (...))
Geboren te (...) op (...)
Nigeria(Bondsrepubl.)
+ J(...), A(...) R(...) (R.R.: (...))
Geboren te (...) op (...)
Nigeria(Bondsrepubl.)
En hun minderjarige kinderen:
+ J(...), A(...) T(...)
Geboren te (...) op (...)
Nigeria(Bondsrepubl.)
+ J(...), T(...) A(...) F(...)
Geboren te (...) op (...)
Nigeria(Bondsrepubl.)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.10.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor J(...), T(...) A(...) F(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 14.01.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)*

1.3 Op 24 januari 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij enerzijds en ten aanzien van de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen anderzijds een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die op 5 februari 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven telkens luiden als volgt:

*“(...) In uitvoering van de beslissing van S(...) T(...) Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
(...)”*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (...)*"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad de laattijdigheid van de nota met opmerkingen van de verwerende partij vast.

De nota met opmerkingen van de verwerende partij werd ingediend buiten de termijn van acht dagen bepaald in 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij kennis kreeg van het beroep op 22 maart 2013, zodat de laatst nuttige dag voor het indienen van de nota met opmerkingen 2 april 2013 was. De nota met opmerkingen werd echter slechts op 3 april 2013 ingediend.

Ter terechtzitting wijst de voorzitter op het feit dat de nota met opmerkingen 1 dag te laat werd ingediend. De verwerende partij betwist de laattijdigheid van de nota niet.

Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet wordt de nota met opmerkingen van de verwerende partij ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

"II.1.1. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 luiden: (...)

Volgens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 moet de bestreden beslissing motieven bevatten die in feite en juridisch aanvaardbaar zijn.

De beslissing moet verwijzen naar de juridische motivering waarop de beslissing steunt.

De feitelijke motieven zijn onderworpen aan de concrete omstandigheden waarop de bevoegdheid zich baseert om een dergelijke beslissing te nemen.

De ratio legis van de wet van 29 juli 1991 is dat de verwerende partij de beslissing afdoende motiveert zodat de geadresseerde van de beslissing deze in rechte en in feite kan begrijpen.

II.1.2. De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij ongegrond is omdat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De ingeroepen elementen in het medisch certificaat zouden niet kunnen weerhouden worden.

Derhalve zou niet uit het administratief dossier kunnen afgeleid worden dat de "betrokkenen" lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, kan niet worden afgeleid uit het medisch dossier dat "betrokkenen" lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Dientengevolge zou het bewezen zijn dat een terugkeer van betrokkenen naar hun land van herkomst een inbreuk zou maken op Europese Richtlijn 2004/83/EG of artikel 3 EVRM.

In het medisch advies van de Arts-adviseur dokter M(...) valt te lezen: (...)

11.1.3. De bestreden beslissing en het medisch advies van de arts-adviseur handelt voortdurend over 'de ziekte' of 'de aandoening' of de 'pathologie'. Nergens wordt in bovenstaande beslissing ook maar één woord gerept over de effectieve aandoeningen van de verzoekende partij, namelijk de majeure depressie, zoals omschreven in het verzoekschrift tot medische regularisatie dat werd ingediend dd. 28 september 2010.

Bovendien is de bestreden beslissing een standaardmotivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn.

Er wordt door de verwerende partij op geen enkele manier uiteengezet op welke feiten de thans bestreden beslissing genomen werd.

De verwerende partij hanteert echter een standaard motivering om een medisch verzoekschrift ongegrond te verklaren.

De verwerende partij toont in haar beslissing en in het medisch advies op geen enkele manier aan over welke ziekte het handelt en waarom de ziekte van de verzoekende partij geen direct gevaar voor het leven zou betekenen.

Het gaat om een standaardmotivering waarin de verwerende partij stelt: (...)

Nergens in de beslissing valt te lezen over welke 'ziekte' het gaat. Hoe kan de verzoekende partij dan überhaupt weten of het wel over haar ziekte gaat?

De verwerende partij heeft daarenboven geen enkele motivering waarom "de ziekte/de pathologie/ de aandoening" niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Dat het weldegelijk om een standaard motivering gaat waarmee verwerende partij zich er probeert mee af te maken, blijkt (cf. ook tweede middel) uit het feit dat de dienstdoend arts het ook heeft over "de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen beschermingsmaatregelen".

Verzoekende partij heeft nooit aangehaald dat zij een psychologische toestand heeft. Verzoekende partij heeft nooit zoiets als een psychologische toestand aangehaald om haar 9ter aanvraag te motiveren. Verwerende partij heeft gewoon een aantal lijstjes teveel gecopy-pasted.

Hieruit blijkt overduidelijk dat ook de arts geen rigoureuus en onafhankelijk onderzoek heeft gevoerd maar enkel voor zijn broodheer, de verwerende partij, een adviesje aan elkaar heeft geknipt en geplakt. Op geen enkele manier wordt er door de verwerende partij formeel gemotiveerd waarom de ingeroepen "ziekte" van de verzoekende partij niet levensbedreigend zou zijn.

Omwille van bovenstaande reden heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

II.1.4. Ter zake kan ook verwezen worden naar arrest nr. 88 537 van 28 september 2012 in de zaak 97 975 / III.

Het betreft een identieke situatie waarbij de medische regularisatie onontvankelijk werd verklaard omdat de ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Nergens werd in de bestreden beslissing ook maar één woord gerept over welke 'ziekte' het precies zou gaan en waarom deze 'ziekte' niet zou voldoen aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uw Raad was dan ook van mening dat de formele motiveringsplicht was geschonden.

II.1.5. Daarenboven indien de ingeroepen ziektes van de verzoekende partij niet duidelijk zouden zijn voor de verwerende partij, mag deze geenszins besluiten tot onontvankelijkheid.

In het arrest n° 26.762 van 30 april 2009 valt te lezen : (...)

Als de medische situatie van de verzoekende partij dus niet 100 procent duidelijk zou zijn, mag de verwerende partij niet zomaar beslissen dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk zou zijn. In dat geval zou verder onderzoek noodzakelijk zijn.

In casu voldoet de aanvraag van verzoekende partij aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, verwerende partij schendt dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel door de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

II.1.6. Verder meent verzoekende partij dat haar dermatologische problemen, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Verwerende partij stelt enkel dat verzoekende partij niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Artikel 9ter§1 van de Vreemdelingenwet luidt nochtans als volgt: (...)

Verwerende partij heeft op geen enkele manier onderzocht of toch niet gemotiveerd waarom de bovenvernoemde aandoeningen van verzoekende partij geen reëel risico zouden inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

Zoals vermeld in de aanvraag tot medische regularisatie bestaan er in haar land van herkomst, Nigeria, geen dermatologisch behandelingen en zelfs een deftig nationaal gezondheidsprogramma is afwezig.

Dus samengevat: indien verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Nigeria ingevolge de thans bestreden beslissing, dan zou zij de noodzakelijke medische behandeling niet kunnen krijgen, hetgeen uiteraard een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken.

Het uitwijzen van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, houdt dus wel degelijk een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals gestipuleerd in artikel 9ter §1.

In die zin meent de verzoekende partij eveneens dat de motivering van de thans bestreden beslissing artikel 9ter schendt."

3.1.2 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing en in het medisch advies van 14 januari 2013 kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt echter dat zij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, zodat het eerste middel ook bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële

motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Voormeld artikel 9ter luidt als volgt:

*“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
(...)”*

In casu verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond, daar het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 14 januari 2013 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van het jongste kind van de verzoekende partijen, T. J. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

*“(...) J(...), T(...) A(...) F(...) (R.N. (...))
Mannelijk
Nationaliteit: Nigeria
Geboren op (...)
Adres: (...)*

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.09.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

*I. Medische voorgeschiedenis * voorgelegde medische attesten*

Door de betrokkene werd de volgend medisch getuigschrift voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 20/9/2010, dr. B(...), betrokkene vertoont een diffuse rash (rode huiduitslag, meestal ten gevolge van een allergie) waarvoor hij doorverwezen wordt naar een dermatoloog.*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Dit 2-jarig kind vertoonde in 2010 een “rash”.

Er worden geen hospitalisaties of acute opstoten vermeld.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn, of alleszins werden wij daarvan niet ingelicht gedurende de laatste drie jaren...

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008,

Gróte Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekende partijen overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de eerste bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid en de Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat het niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partijen derhalve toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt geweigerd (*cf.* RvS 28 juni 2011, nr. 214.213; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590).

De verzoekende partijen voeren in de eerste plaats aan dat het in de eerste bestreden beslissing en in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer voortdurend handelt over 'de ziekte', 'de aandoening' of 'de pathologie' en dat nergens in "*bovenstaande beslissing*" ook maar één woord gerept wordt over de effectieve aandoeningen van "*de verzoekende partij*", namelijk de majeure depressie, zoals omschreven in het verzoekschrift tot medische regularisatie dat werd ingediend op 28 september 2010. Er dient echter te worden vastgesteld dat in het medisch advies van 14 januari 2013 wel degelijk verwezen wordt naar een concrete aandoening van het kind T. J., met name een "*rash*", hetgeen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift ook zelf aangeven, daar waar zij citeren uit voormeld advies. Verder dient te worden vastgesteld dat in voormeld medisch advies inderdaad geen sprake is van een majeure depressie, maar noch uit de aanvraag van 28 september 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch uit het daarbij gevoegd standaard medisch getuigschrift van 20 september 2010 blijkt dat het betrokken kind zou leiden aan laatstgenoemde aandoening, er wordt immers slechts melding gemaakt van de voormelde "*rash*". Ook dient te worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing de concrete aandoening van het kind T. J. inderdaad niet wordt vernoemd, maar hierin wordt wel uitdrukkelijk verwezen naar het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 14 januari 2013 en het feit dat dit verslag in een samen met de beslissing te overhandigen gesloten omslag werd gevoegd. De Raad benadrukt nogmaals dat het medisch advies integraal deel uitmaakt van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat de concrete aandoening van het kind T. J. niet in ogenschouw zou zijn genomen. Zodoende kunnen de verzoekende partijen ook niet voorhouden – zoals zij verder in hun betoog doen – dat in de eerste bestreden beslissing sprake zou zijn van een standaardmotivering, dat geenszins zou aangetoond zijn dat zou zijn rekening gehouden met de specifieke elementen van "*de*

verzoekende partij zelf, dat in de eerste bestreden beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden zou kunnen worden waarin zou blijken dat dit wel het geval is en dat de gemachtigde op geen enkele manier zou uiteenzetten op welke feiten de eerste bestreden beslissing genomen werd. De verzoekende partijen houden verder voor dat sprake is van een standaardmotivering, gezien de ambtenaar-geneesheer in zijn advies ook stelt dat “*de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene (...) geen speciale beschermingsmaatregelen (vereist)*”, terwijl zij nooit zoiets als een psychologische toestand hebben aangehaald om hun aanvraag te motiveren en de ambtenaar-geneesheer gewoon een aantal lijntjes teveel heeft “*gecopypasted*”. Er dient te worden vastgesteld – naast het feit dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf verkeerdelijk verwijzen naar een majeure depressie als aandoening – dat uit het geheel van het medisch advies, waarin de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk verwijst naar de diffuse rash van het kind T. J. die in het standaard medisch getuigschrift wordt vermeld en een analyse maakt van het medisch dossier in kwestie, duidelijk blijkt dat de verwijzing naar “*de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene*” – verwijzing die inderdaad in voormeld medisch advies voorkomt – een vergissing betreft. De verzoekende partijen laten bovendien na uiteen te zetten hoe deze foutieve verwijzing en het feit dat de ambtenaar-geneesheer gebruik zou maken van standaardzinnen, afbreuk zou kunnen doen aan het feit dat het medisch advies zich uitdrukkelijk stoelt op het concrete medische dossier van het kind T. J.

Vervolgens blijven de verzoekende partijen – ook met verwijzing naar rechtspraak van de Raad – herhalen dat niet duidelijk zou zijn om welke ziekte het precies gaat, maar hierbij kan opnieuw verwezen worden naar hetgeen de Raad in dit verband hoger heeft vastgesteld.

Ten slotte voeren de verzoekende partijen aan dat niet formeel gemotiveerd zou zijn waarom de ingeroepen ziekte niet levensbedreigend zou zijn en dat niet onderzocht of toch niet gemotiveerd zou zijn waarom “*de bovenvernoemde aandoeningen van verzoekende partij*” geen reëel risico zouden inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De Raad wijst erop dat artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet inderdaad verschillende mogelijkheden inhoudt die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van voormeld artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778; RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Er dient echter te worden vastgesteld dat in het medisch advies van 14 januari 2013 niet slechts geconcludeerd wordt dat uit het medisch dossier geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene blijkt en geen enkel vitaal orgaan is aangetast, maar tevens dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, en dat er vanuit medisch standpunt derhalve geen bezwaar is tegen een terugkeer naar dit land. Hoger heeft de Raad reeds aangegeven dat de ambtenaar-geneesheer, voor hij tot deze conclusie is gekomen, vooreerst is ingegaan op het voorgelegde medische attest van 20 september 2010, waarbij gesteld wordt dat hieruit blijkt dat het kind een diffuse rash (rode huiduitslag, meestal ten gevolge van een allergie) vertoont, waarvoor hij wordt doorverwezen naar een dermatoloog, en vervolgens een analyse van het medisch dossier heeft gemaakt. Hierin stelt de ambtenaar-geneesheer dat het tweejarige kind in 2010 een “*rash*” vertoonde, dat geen hospitalisaties of acute opstoten worden vermeld en dat er geen verdere medische complicaties zijn geweest die het vermelden waard zijn, of dat hij daarvan alleszins niet ingelicht werd gedurende de laatste drie jaren. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen deze vaststellingen in hun verzoekschrift in het geheel niet betwisten. Bovendien geven zij niet aan op grond waarvan zij aannemen dat de door de ambtenaar-geneesheer onder punt III van het medisch advies van 14 januari 2013 gemaakte conclusie – conclusie die betrekking heeft op beide aspecten van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet – niet gestoeld zou zijn op de onder punt I besproken medische attesten en de onder punt II gemaakte analyse van het medisch dossier. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat niet onderzocht en gemotiveerd zou zijn omtrent de beide elementen vervat in voormeld artikel 9*ter*, § 1, eerste lid. Ook tonen zij geenszins aan dat de door de ambtenaar-geneesheer gemaakte vaststellingen kennelijk onredelijk zouden zijn of zouden ingaan tegen het standaard medisch getuigschrift.

Daar waar de verzoekende partijen stellen dat, zoals vermeld in de aanvraag tot medische regularisatie er in hun land van herkomst, Nigeria, geen dermatologisch behandelingen bestaan en zelfs een deftig nationaal gezondheidsprogramma afwezig is, en dat terugkeren naar Nigeria dus wel degelijk een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals gestipuleerd in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, zou uitmaken, wijst de Raad op het volgende. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen – in tegenstelling tot hetgeen zij thans beweren in hun verzoekschrift – in hun aanvraag geen melding hebben gemaakt van de situatie omtrent gezondheidszorg in Nigeria. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat een onderzoek naar en een beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een behandeling slechts nodig zijn indien een ziekte voorligt die een behandeling vergt en waarbij zonder adequate behandeling een reëel risico optreedt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Zoals hoger reeds gesteld, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer niet kon besluiten dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling zou zijn in het herkomstland. De Raad merkt in dit verband nog op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet zo kan worden begrepen dat steeds, ook al oordeelt de ambtenaar-geneesheer – zoals *in casu* – dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling zou zijn in het herkomstland, zou moeten nagegaan worden of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en financieel toegankelijk zijn. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat het feit dat in Nigeria geen dermatologisch behandelingen zouden bestaan en zelfs een deftig nationaal gezondheidsprogramma afwezig zou zijn, een schending van voormeld artikel 9ter, § 1 zou uitmaken.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken welk belang zij überhaupt hebben bij hun betoog met betrekking tot het tweede aspect van voormeld artikel 9ter, § 1, eerste lid, daar in het standaard medisch getuigschrift van 20 september 2010 als voorziene duur van de noodzakelijke behandeling slechts “*enkele weken*” wordt opgegeven, terwijl het medisch advies en de eerste bestreden beslissing meer dan twee jaar later werden genomen, op 14 respectievelijk 16 januari 2013, en ook het verzoekschrift zodoende dateert van bijna tweeënehalf jaar na het opstellen van voormeld standaard medisch getuigschrift.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“II. 2.1 In de bestreden beslissing leest men: (...)

In het medisch advies van de Arts-adviseur dokter M(...) valt te lezen: (...)

II.2.2. Nochtans luidt artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet als volgt: (...)

In feite redeneert verwerende partij hier - verkeerdelijk - dat, aangezien er momenteel volgens verwerende partij geen directe bedreiging is voor de psychische en fysieke gezondheid van verzoekende partij, dit meteen eveneens het risico op een onmenselijke of een vernederende behandeling uitsluit.

Verwerende partij maakt hiermee een verkeerde interpretatie van artikel 9ter Vreemdelingenwet, hetgeen reeds meermaals werd bevestigd door de Raad.

Cf. Arrest nr. 92 863 van 4 december 2012 in de zaak RvV 104 962/II: (...)

Cf. Arrest nr. 92 444 van 29 november 2012 in de zaak RvV 97 021 / II: (...)

Cf. Arrest nr. 92 661 van 30 november 2012: (...)

In het land van herkomst van verzoekende partij, Nigeria, is er geen adequate gezondheidszorg aanwezig. Dit houdt een schending in van art. 3 EVRM.

11.2.3. Het medisch advies van dr. M(...) motiveert uitdrukkelijk: (...) (Onderstreping zelf toegevoegd.)

Aangezien verzoekende partij helemaal geen psychologische toestand heeft aangehaald, gaat het hier duidelijk om een standaardformule die zelfs niet van toepassing is op verzoekende partij.

Een dergelijke standaardformule kan van een zorgvuldig bestuur niet getolereerd worden, dit schendt dan ook duidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien staat in de bestreden beslissing te lezen:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van #AVRDATA# bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door (...)”

Hierbij geeft verwerende partij aan dat zij zelf niet kan aangeven om welke aanvraag het precies gaat. Dit alles is een bestuur onwaardig.

Het schendt dan ook manifest het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2.2 Er dient te worden vastgesteld dat het tweede middel volledig gestoeld is op het feit dat de verzoekende partijen menen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verkeerd werd geïnterpreteerd en dat de beide mogelijkheden van voormeld artikel 9ter niet onafhankelijk van elkaar zouden zijn onderzocht. In het kader van het eerste middel werd echter reeds uiteengezet dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies van 14 januari 2013 – conclusie die steunt op de hoger in voormeld medisch advies doorgevoerde analyse van het medisch dossier van het kind T. J. – geen betrekking zou hebben op de beide aspecten van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Gelet op hetgeen in het kader van het eerste middel reeds werd vastgesteld met betrekking tot de opbouw van het medisch advies van 14 januari 2013, maken de verzoekende partijen tevens niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer zijn conclusie aangaande het tweede aspect afhankelijk zou hebben gemaakt van zijn conclusie met betrekking tot het eerste aspect.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Daar waar de verzoekende partijen verwijzen naar een gebrek aan adequate behandeling in Nigeria, wijst de Raad erop dat hoger reeds werd aangegeven dat een onderzoek naar en een beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een behandeling slechts nodig zijn indien een ziekte voorligt die een behandeling vergt en waarbij zonder adequate behandeling een reëel risico optreedt op een onmenselijke of vernederende behandeling, en dat – zoals hoger reeds herhaaldelijk gesteld – de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de ambtenaar-geneesheer niet kon besluiten dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling zou zijn in het herkomstland. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat het feit dat in Nigeria geen adequate gezondheidszorg aanwezig is – hetgeen zij, zoals hoger ook reeds vastgesteld, overigens nalaten aan te tonen –, een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden. Een schending van voormeld artikel 3 wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verder herhalen de verzoekende partijen in het kader van het tweede middel hetgeen zij reeds in het kader van het eerste middel hadden uiteengezet met betrekking tot “de aangehaalde psychologische toestand” en de standaardformule, zodat kan verwezen worden naar hetgeen hoger in dit verband reeds werd vastgesteld.

Ten slotte wijzen de verzoekende partijen op het feit dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar “de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van #AVRDATA# bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door (...)” en dat de gemachtigde hiermee aangeeft dat zij zelf niet kan aangeven om welke aanvraag het precies gaat, hetgeen manifest het

zorgvuldigheidsbeginsel schendt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet aangeven welk belang zij bij dit onderdeel van het tweede middel precies hebben, gezien uit hun verzoekschrift blijkt dat zij duidelijk begrepen hebben op welke aanvraag de eerste bestreden beslissing betrekking heeft. Bovendien dient nogmaals te worden benadrukt dat de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het medisch advies van 14 januari 2013 en dat in voormeld advies uitdrukkelijk verwezen wordt naar de aanvraag van 28 september 2010 en het daarbij gevoegde standaard medisch getuigschrift van 20 september 2010. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat het feit dat de eerste bestreden beslissing niet uitdrukkelijk vermeldt op welke datum de *in casu* relevante aanvraag werd ingediend, zou duiden op een gebrek aan zorgvuldigheid van de gemachtigde. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.4.1 In een derde middel, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“II.3.1. De Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 5 februari 2013 krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980, in strijd is met de materiële motiveringsplicht en artikel 3 EVRM,

II.3.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.3.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoekende partij is het gevolg van een ongegronde medische regularisatiebeslissing.

Verzoekende partijen zijn dan ook van mening dat de ongegrondheidsbeslissing door Uw Raad zal vernietigd worden, waardoor een gedwongen terugkeer hoe dan ook een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

II.3.4. Een gedwongen terugkeer naar Nigeria zou een schending uitmaken van artikel 3 EVRM, verzoekende partij zou onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Verzoekende partij zou onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, dit is dan ook duidelijk in strijd met artikel 3 EVRM.

Indien de bestreden beslissing zou uitgevoerd worden, dan is de kans zeer groot dat de verzoekende partij geen toegang meer krijgt tot de nodige medische zorgen. Wat tevens een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.”

3.4.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen hun derde middel in de eerste plaats stellen op het feit dat de bevelen om het grondgebied te verlaten het gevolg zijn van een ongegronde medische regularisatiebeslissing, dat zij van mening zijn dat deze ongegrondheidsbeslissing door de Raad zal vernietigd worden, waardoor een gedwongen terugkeer hoe dan ook een schending zou uitmaken van

artikel 3 van het EVRM. Uit het voorgaande is echter gebleken dat de eerste bestreden beslissing niet wordt vernietigd, zodat het betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot de tweede en de derde bestreden beslissing niet langer dienstig is.

Vervolgens stellen de verzoekende partijen dat, indien de tweede en de derde bestreden beslissing zouden worden uitgevoerd, de kans zeer groot is dat “*de verzoekende partij*” geen toegang meer krijgt tot de nodige medische zorgen, hetgeen tevens een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met dit betoog opnieuw verwijzen naar een gebrek aan adequate behandeling in Nigeria, zodat kan verwezen worden naar hetgeen de Raad in dit verband in het kader van het eerste en het tweede middel heeft vastgesteld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE